Ч. 119. Второк 11 червня (29 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарне положенє. — Чорногорский король у Відни. — По замаху на Тісу. — Дальша борба з угорскою обструкциєю. — Замах на бана Хорватиї. — Італияньско-турецка війна.

Ухваленє войскових предложень в угорскім соймі зробило враженє на сторонництва в австрийскім парляменті. Майже всі сторонництва будучої парляментарної більшости заявили ся за приспішенєм полагодженя войскових законів. Перед в тій справі веде німецко-народний союз, що дає надію на скоре заключенє ческо-німецкої угоди. Крім того має правительство забезпечене співділанє зі сторони Кола польского, Чехів, християньских суспільників і полудневих Славян.

Чорногорский король Николай прибув в суботу рано до Відня. На двірци привитав его Цісар враз з Архикнязями і достойниками. Король замешкав в цісарскім замку. О год. 1 відбуло ся сніданє в цісарскім замку. О год. 3 приймив король представленє дипльоматичного тіла. По полудни зложив вінець під памятником цісаревої Єлисавети. Вечером відбув ся двірский обід, в часі котрого підніс Цісар тоаст, згадуючи о добрих відносинах між обома державами. Король подякував за сердечне приняте і висказав надію, що між обома державами будуть і на дальше відносини добрі.

Вчера давав сніданє для короля і его дружини в цісарскім замку Архикнязь Франц Фердинанд з женою.

Про замах на ґр. Тісу приносять будапештеньскі часописи такі подробиці:

Одна з куль Ковача застрягла в столику предсідателя, а одна з тих, що стрілив до себе, застрягла в посольскій лавці. Деякі лавки окровавлені.

Доносять, що крім куль з револьвера Ковача найдено також одну кулю з бравнінґа. Видно, що ще хтось з членів правительственної партиї стрілив до Ковача.

Підчас замаху на президента сойму сиділа его жінка на ґалериї в льожі напротив президиї. Коли упав перший стріл, она зірвала ся з місця з оклином: „О, Господи!“ опісля упала і почала спазматично плакати. Тіса замітив се і коли проминула небезпечність, зійшов з трибуни серед овациї послів і пішов на ґалерию, щоби успокоїти жінку.

Вістка, що Ковач кілька мінут по замаху помер, є неправдива. Ковач ще жиє. З сойму перевезено его до санаториї проф. Герчля, котрий доконав операциї. 9 мм. куля перебила єму голову. Надіють ся, що удержать Ковача при житю; імовірно стратить він лише зір.

Вечером переслухано Ковача. Тішив ся він, що нікого не скалічив. Зізнав, що не мав наміру виконати замаху, був сильно подразнений, стрілив пять разів, не надумуючи ся, не знає, що з ним діяло ся. Ковача арештовано; покищо перебуває він в санаториї. Державна прокуратория почала против него карне постуованє в справі наміреного скритоубийства.

Виновник замаху Юл. Ковач, член партиї независимости з 1848 р. походить з жидівскої родини Штрассерів і є сином купця збіжа, члена торговельної біржі в Будапешті. Ковач є еванґелицким пастором. Брат его змінив також віру і змінив назвище на Шуньок.

Перед двома тиждням Ковач дав про себе знати тим, що підчас вибору ґр. Тісси предсідателем, перевернув урну з картками, щоби тим способом уневажнити вибір. Тоді посли з противної партиї побили его, а сойм виключив его з 30 засідань. Ковач є чоловіком слабосилим і нервовим.

Оповідають про него, що в послідних часах находив ся в прикрих материяльних відносинах і то склонило его до самоубийства. Перед тим однак хотів доконати якогось політичного чину і так зродив ся у него плян замаху.

В суботу вели ся дальше наради угорского сойму серед таких самих обставин як попередно, т. є. при криках опозиций, викиданю послів полициєю і т. д. Ухвалено кілька поменших справ. В понеділок приступить сойм до нарад над зміною реґуляміну.

4)

ДВОБІЙ.

Дещо з его історий і характеристики.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Звірскість за римских цісарів належала також до римскої культури, чого найліпшим доказом були борби ґлядияторів. Властителі їх держали їх в окремих до того заведенях, де они і добре живили ся і учили ся та приготовляли ся до борби в цирку, де відтак виступали з такою лютостию і звірскостию, якої лиш могла собі жадати тодішна римска публика, для котрої не було більшої забави, як дивити ся, як чоловік чоловіка убиває. Як велике значінє мала у римскої публики тота борба ґлядияторів можна зміркувати з того, що за цісаря Траяна стануло в 123 днях до борби не менше лиш 10.000 борців.

Позаяк публиці забажало ся в тій борбі і проливі людскої крови якоїсь ріжнородности, то з часом виробили ся ріжні способи тої борби і звичайно ґлядиятори учили ся лиш якоїсь одної з тих і уживали всілякого оружия. Одні з них ставали до борби лиш з мечами або короткими ножами (штилетами), другі уживали тризубчастої списи, ще инші лиш звичайної булави. Були й такі, що ставали до борби зі щитом або виступали на боевім возі або на коня.

Двобій ґлядияторів не мусів однак кінчити ся смертию котрогось з них. На то були они звичайно за цінним материялом для своїх властителів. Поборений, коли тяжко зранений повалив ся на землю і не стратив ще притомности, виставляв один палець і тим способом давав публиці знак, що він вже не здібний до борби та відкликував ся до неї, щоби она дарувала єму житє. Публика тоді рішала. Коли була ним вдоволена, значить ся, коли признавала, що він виказав зручність і безоглядність в борбі, то готова була дарувати єму житє. Коли же він показав ся в борбі незручним і трусливим, то судьба его була зараз порішена. Видці вставали зі своїх місць і витягнувши руку, великим пальцем показували в долину і затиснувши при тім кулак, робили рух, мов би хотіли показати, що повалившому ся на землю треба ще один послідний удар дати. Тоді ґлядиятор побідитель приступав до лежачого на земли противника і мусів точно після припису одним ударом смерть зробити. По сім приступала служба циркова і витягала убитого з арени, мов би яку звичайну падлину.— І то називала ся висша римска культура, котру ми ще й нині славимо!

Не дасть ся заперечити, що тої „висшої“ римскої культури набрали ся опісля і Германи, котрі крім того мали й свою питому „висшу культуру“, після котрої всі більші спори полагоджували в двобою палкою, камінним молотом або списою. В тім ґерманьскім двобою розходило ся головно о то, щоби один з борців зробив другому смерть одним замахом. Нема, здаєсь, сумніву, що у ґерманьских племен двобій мав правне значінє, бо лиш тим дасть ся пояснити, длячого пізнійше, коли серед ґерманьских племен почало ширити ся християньство, настали в Німеччині т. зв. „суди Божі“, в котрих двобій рішав о вині і невинности спорячих з собою двох противників. То преці річ певна, що християньска церков всюди, о скілько то лиш давало ся погодити з наукою Христовою, надавала поганьским звичаям християньский характер і лиш в такий спосіб могли в Німеччині настати „суди Божі“. Нема длятого ні найменшого сумніву, що теперішний двобій має свій початок в розбишацкій натурі давних племен ґерманьских і закім набрав теперішної „висшої“ культури, переходив такі фази, які представляють ся нам в середновічних судах божих і лицарских турнірах.

Німецкі „суди Божі“ або ордалії (слово се первістно німецке „ордаль — уртайль“ — вирок), котрі мали виказувати вину або невинність, того, що ставав перед судом, були всілякі а до них належав також двобій. Вже в 502-ім році по Хр. видав був бурґундский король Ґундобальд закон, в котрім було сказано, що коли позовник невдоволить ся присягою

Ще не пролунав відгомін про замах на Тісу, як з Загребу донесено в суботу, що там був замах на другого визначного достойника країв угорскої корони, іменно на бана Хорватії Цувая. Слухач прав Юкич стрілив до Цувая, коли той їхав самоїздом. Куля замість Цувая поцілила їдучого з ним радника Гервоіча і тяжко ранила его в голову. Напастник по замаху кинув ся до утечі, підчас котрої застрілив одного поліцианта і ранив двох урядників поліцийних. Особи, що гонили за Юкичем, зранили его легко. Коли его зловлено, признав ся, що хотів убити Цувая. Юкич уродив ся в Босні.

Дальше слідство виказало, що Юкич перед замахом був в каварни і вибіг на улицю почувши, що наближає ся самоїзд Цувая. Юкич дає скупі відповіди на завдані єму питаня. Зізнав, що не мав спільників. До самоїзду вистрілив три рази. Одна куля поцілила Гервоіча, дві другі хибили. Стан Гервоіча має бути безнадійний.

Італія заохочена российско дипльоматиєю посуває ся в своїй воєнній акциї против Туреччини щораз дальше. По бомбардованю Дарданелів, по занятю кількох островів на Середземнім мори, італїяньска фльота має намір ударити на побережа Малої Азиї. Наперед хоче італїяньска фльота ударити на тамошне портове місто Смирну. То найважнійше малоазийске торговельне місто і італїяньска фльота, що тепер знаходить ся на Еґейскім мори, не мала би великої трудности напасти на Смирну. Коли би той намір здійстнено, то італїяньскі кораблї висадять в Смирні більше число сухопутного войска для занятя цілого міста. Чутки про ті наміри Італії викликали в Туреччині велике занепокоєнє і Порта почала вже концентрувати в Смирні більше войска для оборони перед нападом Італїянців. Сконцентровано вже там 3 дивізиї, з яких утворено одну армію і передано команду над нею бувшому міністрови маринарки Магмудови Муктареви пашї, а начальним командантом всїх войск сконцентрованих в смирненьскім районї, іменовано Абдуля пашу.

Смирненьска мобілїзация викликала серед тамошного населеня сильний переполох. Ходили навіть чутки, що турецкий уряд роздасть між населенє оружє для оборони перед Італїянцями. З уваги на те смирненьский валї видав проклямацию до населеня, в якій запевнює, що вісти про мнимий намір уряду розділювати оружє між населенє, зовсїм неправдиві, та що се навіть непотрібне, бо уряд досить сильний, щоби власною силою оборонити край та забезпечити супокій. Уряд буде карати тих людий про котрих дізнав би ся, що они розсївають такі алярмуючі вісти.

Новинки.

Львів, 10 червня 1912.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував референтів справ адмінїстрацийних і економічних при гал. кр. Раді шкільній, старостів дра Ант. Цолля і Бр. Черного, радниками Намістництва.

— **Відзначенє.** Є. В Цїсар надав президентови суду окружного в Бігачи (в Боснї) Мар. Туряньскому з нагоди перенесеня єго на власну просьбу в сталий стан спочинку ордер зелїзної Корони III кляси.

— **Є. Е. Преосьв. еп. Чехович** повернув вже по відбутю канонїчної візитациї жукотиньского деканата до Перемишля.

— **Телеґрафічну стацию** з обмеженою службою заводить ся з днем 10 с. м при ц. к. уряді почтовім в Ланчині, надвірняньского повіта.

— **В справі прогульки закордонних технїків** обговорив прогульковий комітет на трох послїдних засїданях докладно приняте гостий зза кордону. Здаючи собі добре справу зі значіня сеї першої більшої прогульки сього рода, порішив всїми силами старати ся о як найгарнїйшу її удачу. Секция львівска приготовила вже кількацять вічлїгів в приватних домах укр. Громадян, та просить ще о зголошуванє дальших. У Львові, крім звиджуваня укр. інституций та товариств і шкіл є в програмі два відчити (з нях один, про укр. архітектурний стиль виголосить один з Гостий зза кордону), сьвяточний комерс, концерт і т. п. Секция туристична має випрацьовану туру, в якій наші гори займають визначну ролю. Много Добродіїв зголосило свою готовість приняти у себе дорогих Гостий. На провінциї устроюють в часї прогульки концерти, фестини, здвиги січові та сокільскі. Найтяжшу працю має секция фінансова, якій припала задача вібрати фонди на приняте прогульки. Помимо жертволюбивости і прихильности для сего загально-громадяньского дїла Вп. П. Директорів наших фінансових інституций, де ми передовсїм звернули ся, є вібрана сума смішно малою в порівнаню хочби коштів приняти польсковіденьской прогульки (тов „Вільна школа політичних наук“), яка саме є у Львові і на яку сама рада мійска асиґнувала три тисячі корон. Та комітет не тратить надії, що і ся его секция буде могла в найблизших днях похвалити ся гарнїйшими успіхами. — За прогульковий комітет (товариство „Основа“, Львів, Снядецких 4, II пов. — І. Домбчевска, І. Паплавский.

— **Відгомін угнївских розрухів.** Голосні свого часу розрухи в Угнові, в 1903 р. жертвою яких впали жидівскі склепи та доми, мали свій підклад в обуреню угнївских міщан на місцевих Жидів, яких підозрівали о підпали, які були тоді в Угнові на дневнім порядку. По тих забуреннях відбула ся в червни 1911 р. розправа против 112 міщан, яких засуджено на вязницю від кількох тижднів до кількох місяців. Против двох господарів, а то: Михайла Трусевича та Мих. Рубиновича не могла відбутись тоді розправа тому, що они виїхали до Америки. Саме тепер вернули они звідтам і проти них відбула ся сими днями розправа перед краєвим судом у Львові. Трусевича засуджено на 6 тиждні, а Рубиновича на 4 тиждні вязниці. Оба обжаловані, яких боронив адв. др. Старосольский, приняли варок.

— **Найшли собі,** самі не знали, що біду в виді банкнотів, на котрих не розуміли ся. Девятилїтний Петро Зубач, переходячи ул. Корняктів добачив у віконци від пивниці „Народного Дому“ полярес, отже видобвав его патиком із сьмітя і отворив. На свою велику радість знайшов в нім два банкноти, на котрих нерозумів ся і гадав, що то може банкноти по 10 кор. Отже закликав своїх товаришів, Йосифа Геца, літ 7 і Стефана Яхенку та пішли до склепу Капраліка купити гармонїйку за 60 с. Коли перед склепом малий Зубач отворив полярес, випав єму один банкнот а Яхенко зараз его вхопив і втік. При заплатї в склепі Капраліка, а так він, як его противник згодить ся на то, щоби залагодити справу оружием, то треба їм на то позволити. Алеманьский закон постановляв, що два противники, котрі спорять о якийсь ґрунт, можуть спір той залагодити двобоєм. Фризийскі закони дозваляли в деяких случаях котромусь з противників ставити до борби якогось заступника, отже могло так бути, що до двобою ставали наймлені люди мов би давні ґлядиятори. Таких найманих борців подібно як і римских ґлядияторів уважано з цїлими їх родинами за людий нечесних.

Закони Льонґобардів визначали девятнайцять случаїв, в котрих мала справа рішати ся урядовим двобоєм. Тассільо, великий князь баварский, видав був розпоряджене, заказуюче уживати до двобою зачарованого оружия. Франки аж в пізнійших часах пішли за примірoм инших ґерманьских племен а формально признано судовий двобій аж за цісаря Кароля Великого і Людвика Побожного. Хто в судовім двобою програв, того уважали за злочинця і засуджували на кару смерти. В році 820 мусїв якийсь ґраф Бера ставати на кони до двобою з Ґотом Саніля, котрий назвав его зрадником. Саніля побідив его а тоді повинен був ґр. Бера одержати ще кару смерти але цїсар Людвик Побожний помилував его і засудив на вигнанє на ціле житє.

За цїсаря Оттона Великого дійшли були судові двобої до великого значіня. З тих часів знана єсть слїдуюча характеристична історія, котра заразом кидає і яр‑е сьвітло на дворацтво яке витворилось було на цїсарских та королївских дворах. Якийсь ґраф Куно сватав ся до доньки таки самого цїсаря Люітґарди, молодої вдовиці по князю Льотаринґскім. Коли дістав гарбуза від неї, пустив в двірских кругах чутку, що она сяка-така і віддає ся другим. Дійшло було аж до того, що скликано княжий суд і она перед тим судом присягла на імя Христове і на сьв. Тайни, що она невинна, що то все неправда, що про неї ґр. Куно говорить. Тоді казав цїсар скликати загальні збори і поспитав герольдами, чи не знайшов би ся хтось, що хотів би боронити чести его доньки і замість него станути до судового двобою, бо єму яко володїтелеви закон того не дозваляє. Отже тоді виступив коморник обидженої княгині, ґраф Бурхард і назвав ґрафа Куна публично брехуном і так визвав его на поєдинок та вже при першій стичці відрубає єму руку та в той спосіб уратував честь своєї дами.

Сей один примір кидає вже досить характеристичне сьвітло на дворяків і дворацке житє на дворах всїляких німецких володїтелів і може служити найліпшим доказом на то, що теперішні „культурні“ двобої мають свій початок в розбишацкім лицарстві середновічних часів у ґерманьских зглядно німецких племен. Виходить з того дальше, що всюди там де давна римска культура сполучила ся з ґерманьским розбишацтвом, завели ся також і двобої.

Француский лїтописець Фроссар розповідає, що в 1389 р. лицар Жан де Ґароні в судовім двобою убив лицаря Жака де Ґрі. Сей послїдний обидив був жінку Ґаронія а перед судом хотів зложити присягу, що не обидив її. Обиджена женщина не хотіла згодити ся на ту присягу, а тоді визначено судовий двобій, в котрім Де Ґрі погиб. Тіло его потягнув кат на коровячій скірі під шибеницю і там повісив. Як би так в двобою був погиб его противник — каже лїтописець — то була би его стрітила така сама судьба, а его жінку були би яко клеветницю перед судом живцем спалили. — Ось другий яркий примір розбишацко-лицарскої культури, з котрої взяли початок теперішні „культурні двобої“.

Коли судові двобої, що мали заступити т. зв. право пястука і тим самим сперти лицарске розбишацтво, набрали законного значіня позаводжено в Німеччині майже по всїх більших містах от як н. пр. у Вірцбурзі, Нірнбурзі, Вормсї, Франкфурті і др. окремі трибунали судові, котрі установляли судові двобої. Тоді також установлено які справи мають рішати ся двобоями і як ті двобої мають відбувати ся. В одній з таких постанов походячій з 15-го століття сказано, що єсть сїм справ, які мають рішати ся судовими двобоями, а то: перше — убийство, друге — зрада, третє — єресь, четверте — коли хтось свому панови стане невірний, пяте — колотнеча, шесте — фальшивість, а семе обида дївчат і женщин. Після инших постанов мали двобоями рішати ся ще такі справи як підпал, рабунки, тяжка обида женщин і супружі невзгодини. Але до всего того треба було конче, щоби судия рішив, чи має ся відбути двобій. То могло лиш тоді наступити, коли обжалованому не можна було доказати вини а позовник домагав ся двобою.

(Дальше буде).

пралка показало ся, що то був банкнот на 100 кор. н а Зубач говорив, що на 10 або 5. Служба склепова віддала длятого хлопця разом з банкнотом в руки поліциї. Хлопця, коли показав місце, де знайшов полярес з грішми, лишено на волї а за „приятелем“ Яхенком пошукує поліция.

— **Шпигуньства без кінця.** Як звістно арештовано не давно тому за шпигуньство в користь Росії якогось барона Кеніґа і єго жінку, баронівну Нору Гофман і жандармского офіцира Клосовского а тепер доносять з Відня, що там арештовано якогось Пічкула і Серґія С. (Назвище єго поліция держить в тайнї). То суть головні особи тої шпигуньскої ватаги. Крім тих арештовано дальше їх помічників: кравчиню Барщевску у Львові, Івана Зелїньского в Галичи, Юліяна Зварича в Тернополи і Бориса Куликова в Чернівцях. Поліция ствердила, що всї они були на услугах ґенерального штабу в Киві, головно же мали зносини з офіцирем тогож штабу Беловцевом, а що не мало характеристичне, що не зносили ся безпосердно з російскими властями войсковими лиш через Німеччину, де мали посередника. Тою дорогою приходила платня для шпигунів та висилано листи і всякі кореспонденциї, при чім виконувано все дуже обережно.

Що до Клосовского то стверджено, що він понавязував був у Львові широкі зносини, маючі на цїли ангажоване нових людий між иншими і згадану Барщевску, котра з єго припоручення їздила до Перемишля.

З Мельца доносять: В середу дня 5 с. м. арештувала тутешна жандармерия якогось Василя Матюхіна з фаху кафляра, бо впала на слід, що той Матюхін робив фотоґрафічні знимки з тутешного повіта для російских властий войскових. При арештованім знайдено лиш малий кишеньковий прилад фотоґрафічний і, як кажуть, множество матеріялу. Кажуть, що Матюхін має кількох спільників.

— **З Дирекциї шкіл Руского Товариства педаґоґічного у Львові.** Що року зголошує ся до Дирекциї перед кінцем шкільного року кілька осіб з провінциї о прислане їм на вакациї бідних учениць, що потребують відпочинку і скріпленя на здоровю, сьвіжім, сїльским воздусї. Але таких учениць є десятки, а Добродїів (-їйок) лише кілька. Товариство „Вакацийних осель“ у Львові не може всї приняти. Дирекция школи не потребує просторо і високопарними словами мотивувати потребу приниманя на вакациї львівских дівчат — Русинок до наших домів на провінциї — користи з того самопонятні і далекосягаючі. Проте хто тільки може приняти бодай одну дитину на два місяці вакацийні, зволить ласкаво зголоситись устно або письменно в Дирекциї школи до дня 20 червня (Львів, ул. Мохнацкого ч. 12). Др. *О. Макарушка.*

— **Трамвай в Перемишли.** В пятницю 29 мая відбуло ся в перемиській Касї Ощадности засїдане комітету будови трамваю в Перемишли. На засїдане прийшов також репрезентант одної великої фінансової консорциї в Бельгії, з котрим комітет, по довших нарадах і обговореню справи, увійшов в пертрактациї. Репрезентант заявив, що приступає охотно до інтересу під дуже користними для комітету услівями. По перестудіованю плянів і рентовности, прийде незабаром до взаїмного порозуміня.

— **Зьвірскість.** Брак сьвятости родинного житя і любови в родинї єсть характеристичним проявом серед населеня в Галичинї без зглядув на народности. Єсть се може найліпшим доказом, як у нас не памятають на то, щоби ширити не то загальну любов ближнього, але навіть і так важну для суспільного житя любов родинну і піддержувати сьвятість родинного житя. За то єсть кому ширити ворожнечу на всї сторони. Не дивниця, коли у нас так часто проявляють ся такі зьвірства, як ось слїдуючі.

В Жиравцї під Львовом жиє вдовиця Анна Шавель, над котрою знущав ся в нелюдский спосіб єї 28-лїтний син Сенько, знаний в селї нероба і пияцина. Приводом до безнастанних невзгодин було невдоволене Сенька з завіщаня покійного батька, що не записав єму маєтку після єго бажаня. Сього тиждня ледащий паробчище загрозив матери, що зі убе Наляканa мати дала про се знати жандармериї в Давидові. В середу пополудни прибув до Жиравки жандарм, але Сенько сховав ся перед ним і жандарм не міг єму нїчого вдіяти. Вечером відвіз жандарма молодий син Анни Шавель, 23-лїтний Іван, а щоби Сенько не напав на него по дорозї, мама також присїла на фірі. Коли вертали в ночи до дому, по дорозї напав на них Сенько з двома иншими драбугами і стрілив до рідної матери кілька разів! Одна куля влучила єї в голову межи очи, але не убила. Візника Івана драбуги побили тяжко боксером по голові. Самі коні привезли покалїчених до безтями до дому, де заняли ся ними люди і вислали сейчас до Львова до шпиталю. Нещасній матери лікарі мусять виняти кулю з голови і стан єї такий грізний, що ледви чи она лишить ся при житю. — В Підмихайлю, калуского повіта 32-лїтний господар Іван Струтиньский убив в ночи свого 60-лїтного батька Івана, завдавши єму підчас сну сїм ударів в голову. Опісля кинув трупа до керницї, віддаленої о 500 метрів. По слїдах крови люди відкрили рано злочин і дали знати жандармериї, котра арештувала небавком злочинця, що найспокійнїйше спав, відпочиваючи по нічній праци. Зьвірский син убив батька тому, що той хотів вдруге оженити ся і сина обезнаслїдити. — В Германові, львівского повіта з приводу весїля паробки побили в страшний спосіб 20-лїтного паробка з Печеній, Павла Ількова, діяльного члена читальнї „Просьвіти“, покалїчивши єго ножами. Доправили єму так два паробки з Чорнушович, ведені заздростию ізза дівчини. Жертва парубоцкого розбишацтва боре ся зі смертию.

Телеґрами.

Сараєво 10 червня. Спільний міністер скарбу Білїньский складав вчера візити ріжним визначним личностям.

Відень 10 червня. В недїлю о год. 12·45 в ночи настав вибух около 1000 кільоґр. пороху в будинку до важеня пороху саме побіч порохівнї на Штайнфельд, належачої до обсягу артилерийских складів в Вилерсдорфі. Нїхто не ранений. Будинок зовсїм знищений. Здає ся, що має ся тут дїло зі злочином.

Севастополь 10 червня. Цар і цариця виїхали вчера до Москви.

Петербург 10 червня. Комісия буджетова Думи ухвалила 26 голосами против 19 проєкт закона в справі виасиґнованя пів міліярда рублів на кошти малої проґрами будови фльоти від 1912 до 1916 р.

Білград 10 червня. Виїхала звідси до Москви на відслонене памятника царя Александра III. окрема депутация з бурмістром Пасічем на чолї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненям чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45**, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58ᵃ), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ᵃ) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в недїлї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).